

Két keréken az Alföldi kéken!

A Természetjáró Szakosztály szervezésében sok éve – még 2000-ben – kezdte el egy kis létszámú, de lelkes csapat az Országos Kéktúra (OKT) teljesítését, melynek folytatása a Dél-dunántúli Kéktúra (DDK) volt. Időközben a kis csapat létszáma jelentősen megnőtt, mára 15-20 fő stabil „kéktúrázó” van. A DDK befejezése után szinte természetes, hogy Magyarország harmadik, egyben legfiatalabb hosszú távú turistaútjának teljesítését is elkezdjük. Az Alföldi Kéktúra (AK) útvonalát kerékpárral célszerű teljesíteni, de gyalog is teljesíthető. Az AK hazánk második leghosszabb túraútvonala, Szekszárdtól Sátoraljaújhelyig tart a mintegy 850 km-es kék jelzés. Az útvonal áthalad a Gemenci-erdőn, a Bácskán, a csongrádi Homokháton, az Alsó-Tisza mentén, a Maros-Körös közén, a Körösök völgyén, a Nagy- és Kis-Sárréten, a Hajdúságon, a Nyírségen, a Rétközben, hogy a Bodrogek után Sátoraljaújhelyen érjen véget. Az OKT, a DDK-val és az Alföldi Kéktúrával egy kört alkot, melyet Országos Kék Körnek nevezünk. Minden túra jó túra, de a „kéktúra” az más, több, sajátos hangulatú sporttevékenység és kiváló alkalom hazánk különböző tájegységeinek megismerésére.

Szeptember 20-án reggel 17 jókedvű „kéktúrázó” indult el Paksról, hogy a szekszárdi vasútállomástól induló kék sáv jelzésen nekivágjon ennek a nem könnyű túrának. A Szekszárdig történő kerekedés csak bemelegítés volt és ráhangolódás a csapatban történő kerékpározásra. A vasútállomás közelében lévő Rockenbauer Pál kopjafánál rövid pihenőt tartottunk, majd a vasútállomáson az első pecsétet begyűjtve és a közös fotót követően elindultunk. Első komolyabb akadály az épülő M6-osnál volt, ahol a sávokat elválasztó korláton kerékpárjainkat áttemelve tudtunk továbbhaladni. A csapat autópálya építő szakértője érces hangon kifogásolta is ezt a – szerinte nem odavaló – akadályt az építőknél. Báránfyoknál a múzeum sajnos nem volt nyitva, de a szabadidő központ német tulajdonosa szívesen pecsételt. Innen a gemenci erdő lombjai között, szép erdei szakaszon folytattuk utunkat. A Keselyüsi csárdától a frissítő után aszfaltborítású gáton tekertünk tovább, majd letérve a Rezéti-Holt-Duna ág mellé igen vadregényes tájon haladtunk. Az erdő csendjét rövidesen a bajai híd felújításának zaja nyomta el. A hídon átkelve nem balra, tovább a kéken haladtunk, hanem 87 km után bajai szálláshelyünket foglaltuk el. Este egy mexikói étteremben pótoltuk a kitekert kalóriákat. Kedd reggel a Duna alföldi oldalán remek aszfaltozott gáton kezdtük a napot, a hírhoz közeli Tanya csárdában szerettünk volna bélyegezni, de egy természetes kuvasz egyértelműen tudunkra adta, hogy nyitás 11-kor, még jó, hogy a szálláshelyünkön begyűjtöttünk bajai pecsétet. Dunadülőnél András, kedves túratársunk, régi „kéktúrázó” csatlakozott hozzánk. Keletre fordulva elhagytuk a gátat és földúton folytattuk, Ósükösd után a Sükösd felé vezető poros, de jól tekerhető földút mellett megnéztük a Szent Anna kápolnát, mely egy szomorú családi tragédiának állít emléket.

Sükösd után elkezdődött a híres-hírhedt bácskiskuni homoktenger. Az átlagsebességünk jelentősen csökkent, a homokban a kerékpározás hosszú szakaszokon lehetetlen volt, mindezt tetézte, hogy több mint 30 km-en keresztül semmilyen folyadékpótlásra alkalmas települést nem érintettünk. Az utolsó pálinkatartalékokat is be kellett vetni a helyzet kezelésére. Sikerült több defektet is kapni, de ez nem sokat rontott a gyalogos menetidőn, köszönhetően ügyes szerelőnknek. A hajósi Jutka panzióba kissé enerváltan érkeztünk meg, az utántöltésre már

nagy szükségünk volt. Innen korrigált útvonalon (nem homok) mentünk Kéleshalomig, ahol az újabb utántöltés mellé igazi MTSZ-es pecsétet is kaptunk. A helyiek megerősítették, hogy már csak kb. 6 km Kunfehértó és az út jól járható, mi elhittük, ez hiba volt. A falu szélétől kb. 1 km-ig tekertünk mikor ismét homoktengerben találtuk magunkat. A homokkal való küzdelemben utolsó erőinket is bevetettük, de így is nagyon nehéz volt a haladás, a jelzések hiánya csak fokozta az útvonal iránti nehezitelésünket. Lassan lement a nap, elemlámpákat vettünk elő és az egyébként már közeli szálláshelyünkről elénk érkező autót követve lassan beérkeztünk Kunfehértóra. A vacsora átlagos volt, az italfogyasztás és a fáradtság átlag feletti. Kevesen maradtunk késő esti beszélgetésre. Reggel még többen érezték lábukban a homokkal vívott harc nyomait, de azért optimistán vágtunk neki a Kis keceli útnak nevezett homoksztrádának, az 53-as útra kiérve ismét korrigált útvonal következett az előző nap tapasztalata alapján. A Petróczi iskola épületében működő kocsmánál már a 10. pecsétünket kaptuk, melynek öröme rövid ünneplést tartottunk, ehhez néhány százast dobtunk a zenegépbe. A kunsági homoktól eddigre már elteltünk eléggé, ezért ismét korrigált útvonalon mentünk tovább, ebédszünetre Ruzsa központjában lévő csodálatosan rendezett, virágos parknál álltunk meg. Jelenlétünk olyan hatást váltott ki a nagyszerű kis település lakóiból, hogy személyesen a polgármester asszony jött oda hozzánk érdeklődni. Kellemes beszélgetés alakult ki, majd az egész csapatot meghívta egy kávéra, melyet örömmel elfogadtunk és a közös fotókészítés után jó hangulatban és a „vannak még jó emberek” friss élményével tekertünk tovább. Bordányban megelégedtünk a „Gyuri kocsmája” bélyegzővel, de Szatymazon rövid kitérőt tettünk a vasútállomáson lévő igazi MTSZ-es pecsétért. E rövid nap végén a Sándorfalva közelében lévő Postakocsi csárda és kempingben pihentünk meg.

Kicsit felhős, de remek időben indultunk neki a csütörtöki napnak, Ópusztaszerre végig aszfalton mentünk, a közel párhuzamosan futó földutak nem voltak elég csábítóak. A Nemzeti Történelmi Emlékparkban is MTSZ-es pecsétet kaptunk, az itteni látnivalókra sajnos nem volt időnk, e helyre egy egész napot kell rászánni, a Rotundában található Feszty-körkép (eredeti címe: A magyarok bejövetele) történelmünk olyan elképzelt, különleges pillanatát mutatja be lenyűgözően, melyet egyszer mindenkinek látnia kell. Rövidesen elértük a Tiszát, a kompra várva láthattuk, hogy milyen kevés víz van a folyóban.

Túlparton – immár a Tiszántúlon - a mindszei Halászcserében bélyegeztünk és csodálkoztunk rá arra a kis fémtáblára mely a tűzfalon elhelyezve emlékeztetett és figyelmeztetett, hogy 2006. 04. 22-én a megáradt folyó milyen magasan volt, megdőbentő látvány. Ezután egy végtelennek tűnő, hosszú, egyenes szakasz következett, majd újra földút, de ez már nem a kunsági (rettenetes) homok, hanem jól tekerhető, kemény út volt. A Kéktói-erdő sarkánál, a mellettünk futó mély árok túloldalán, a levágott kukoricatábla

közepén magányosan sétálgató ló nyugalmát zavartuk meg érkezésünkkel, úgy tűnt nem érti, miért tekerünk olyan intenzíven tova erről a nyugalmas csongrádi tájról. Tompaháton a bolt éppen zárva volt, de a boltos néni a házatól eltekert velünk az üzletig és beüthettük a 20. pecsétünket. Ebédszünet Nagymágoacson volt, majd Árpádhalmon egy eléggé autentikus kocsmában kaptunk pecsétet, csak annyit róla, hogy Lenin út 2. a címe. Gádorosnál véget ért a Csongrád megyei szakasz, innen már Békés megyében tekertünk. Kietlen, szikes talajú pusztai rész következett, a kákafoki-főcsatorna gátja mellett eltévedni sem lehetett a jól tekerhető úton. Rövidesen feltűnt a távolban Szarvas víztornya, de odáig még jó pár km-t tekertünk, Bikazug felől értünk be a városba az Erzsébet liget kanyargós tanösvényén keresztül. Kényelmes szállásunk a Holt-Körös partján volt, ahol olyan finom és bőséges vacsorát kaptunk mely az aznapi 117 km okozta energiaveszteséget gyorsan pótolta.

Péntek reggel ismét szép időben indultunk, először megnéztük a történelmi Magyarország mértani középpontját jelző emlékművet, amely előtt néhányan a fiatalabbak közül meglepődtek. (azon, hogy itt van) Gáton tekertünk tovább, ezt a szakaszt a Hármas-Körösön egy vasúti hídon történő átkelés és a Hortobágy-Berettyó folyó árvízkapuja tette színessé. A Peresi bemutatóháznál a gátőr felesége kinyitotta a múzeumot ahol az érdekes kiállítás mellett nagyon szép egyedi kéktúrás bélyegzőt is kaptunk. Mezőtúron a Fazekas múzeumban pecsételtünk és megnéztük a remek kiállítást.

Ebédszünet után következett egy végtelennek tűnő gátszakasz, 36 km-en csak a Nagykunsági-főcsatornánál és egy emlékműnél volt érdemes megállni, no meg azért, mert Jani, a szerelőnk és záró emberünk már a 6. defektet szerelte a héten. Ecsegfalván az első alkalmas helyen leparkoltunk, több mint két órán keresztül rázkódtunk a bicajon, jólesett már egy stabil pont. Mielőtt beértünk szállásunkra, Dévaványára, még bementünk a Réhelyi tűzokrezervátumba begyűjteni egy újabb MTSZ-es pecsétet. A vadászházban jó helyünk volt, vacsora után néhányan még meglátogatták a közeli „Harmadik félidő” nevű intézményt, hiába, ez egy könnyű nap volt.

Szombaton már 5 napi tekerés után indultunk tovább, korrigált útvonalon mentünk Körösladányig, majd a Sebes-Körös árnyékmentes gátján a Fokközben lévő Vidratanyánál pihentünk meg. Itt pecsétet a gátortól kaptunk, aki épp a pultot támasztotta, de lassan mégiscsak áthozta a szemben lévő házából e számunkra fontos kelléket. E helyen van az Alföldi Kéktúra felezőpontja, próbáltam elmondani, hogy miért megyünk túl e ponton, de nem mindenki értette egyszerű okfejtésemet. A Vésztő Mágori Történelmi Emlékhely után a vésztői vasútállomásra is

ellátogattunk majd Okány érintésével Zsadányig tekertünk, ahol ebédszünetre sikerült egy hangulatos presszónál megállnunk. A bejárat előtt remek példáit láttuk a kerékpár „sokoldalú” használhatóságának, ezt le se lehet írni, egyszerűen látni kell(ett). Geszten a Gomba sörözőtől egy helyi idegenvezető vezetett ki bennünket a falu határában lévő Tisza-kriptához, ahol a család tagjai közül Magyarország történelmének három meghatározó személyisége nyugszik. Innen a Bégécsi-halastórendszer közötti rázós földúton mentünk tovább, sűrű nádas rejti el a szigorúan védett tórendszert. A Nagysziki hídról DK-i irányba kb. 2 km-re jól látható volt egy falu fehér templomtornya, ez a romániai Atyás (Ateas). A kerékpárok és néhány testrészünk napi rázásvizsgálata Biharugrára beérve ért véget, innen már Körösharsány érintésével értünk be az utolsó szálláshelyünkre, Körösszakálra, ezzel

elkezdve a hajdú-bihari szakaszt. Vacsora után a szállásunkkal szemben lévő Milan ivóban csodálhattuk meg a tulajdonos kedvenc focicsapatát ábrázoló számtalan képet és különböző ereklyéit és láthattuk a fiatalok szombat esti szórakozásának helyi szokásait is.

Reggel az utolsó napnak vágunk neki, Furtáig frissen aszfaltozott tükörsima úton mentünk. („milyen más, mint a kunsági homok! – mondták néhányan) Itt begyűjtöttük a 40. pecsétet az igazoló füzetünkbe, majd Bakonszegre érve a Bessenyei György emlékház rendezett kiállítását néztük meg. Innen a Berettyó gátján tekertünk tovább, rövidesen feltűnt célpontunk, Berettyóújfalu. A gátról letérve végigtekertünk a főutcán és fáradtan, de büszkén, önbecsülésünkben egy újabb „jó pontot” szerezve ültünk le a Móló étterem egy elegánsan megterített asztalához.

Ebéd közben percről-percre változott a hat és fél nap alatt letekert 597 (!) km megítélése, a desszertnél már kiderült, hogy „sima ügy” volt. Az ebéd utáni kávénál megérkezett az autóbusz, mellyel 5 óra alatt Paksra értünk. Az Alföldi Kéktúra 1. szakaszát teljesítők közül néhányan a 2. szakaszcól érdeklődtek, nekik és mindenkinek azt mondom: Figyelni kell és elolvasni a Természetjáró Szakosztály 2010. évi túratervét!

*Gergely László
túravezető*